

Arrest

nr. 126 821 van 8 juli 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 5 mei 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 april 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juli 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Teheran. U beschikt over de Iraanse nationaliteit. U verliet Iran in maart 2006 en op 6 april 2006 diende u in België een eerste asielaanvraag in samen met uw broer R. P. H. (...) (O.V. xxxxxxx). In Iran zou u een copyshop hebben uitgebaat. Via uw vriendin S. (...) zou u in contact zijn gekomen met de Hare Krishna beweging. U zou zich bekeerd hebben en deelgenomen hebben aan hun bijeenkomsten. Uiteindelijk zouden de autoriteiten uw winkel zijn binnengevallen en H. (...) zou hierbij opgepakt zijn. Hij kon echter ontsnappen. Op 28 augustus 2006 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een bevestigende

beslissing van weigering van verblijf omdat er geen enkel geloof kon worden gehecht aan uw bekering. Uw beroep bij de Raad van State werd op 5 mei 2010 verworpen. Op 16 december 2010 diende u een tweede asielaanvraag in. U baseerde deze op uw activiteiten in België. Zo zou u uw broer H. (...) in januari 2009 linken naar VPN software hebben doorgemailed aan zijn vriend A. Z. (...). Dergelijke software is in Iran verboden omdat ze gebruikt worden om door de overheid geblokkeerde websites te bekijken. Uzelf zou ook enkele keren dergelijke linken naar A. (...) hebben doorgestuurd via het e-mail adres van uw broer. U gaf echter aan dat u hier niet zoveel over weet en voegde toe dat u A. (...) nooit persoonlijk heeft gekend. Omdat uw broer plots niets meer hoorde van A. (...) en omdat hij ongerust nam hij eind januari 2009 telefonisch contact op diens ouders. Ze zeiden dat A. (...) was opgepakt en voegden te dat hij hen niet meer mocht bellen. Daarnaast vernamen jullie via het BBC nieuws dat er in Iran dertig mensen waren opgepakt wegens VPN gebruik. Daarnaast haalde u aan dat u en uw broer in juni 2009 deelnamen aan een manifestatie in Brussel naar aanleiding van de verkiezingen in Iran van datzelfde jaar. De betoging zou 's morgens gestart zijn voor de Iraanse ambassade en vandaar zouden de manifestanten 's middags naar het Schuman plein gestapt zijn. U verklaarde dat u zag dat de deelnemers gefilmd werden door iemand binnen de Iraanse ambassade. Ongeveer een week later zouden agenten van Ettela'at (de geheime dienst) naar uw ouderlijke woning gekomen zijn. Ze zouden uw vader hebben meegenomen en gedurende een nacht hebben vastgehouden. Ze zouden hem gezegd hebben dat zijn zonen in het buitenland in oog werden gehouden en zich kalm moesten houden. Er zou ook een brief in de brievenbus gestopt zijn waarop stond dood aan de tegenstanders van de religieuze leider, maar volgens u was dit niets speciaals. In geval van terugkeer vreest u dat de Iraanse autoriteiten u zullen vervolgen wegens uw deelname aan bovenvermelde betoging. Tot slot voegde u toe dat u niet meer Iran zou kunnen wonen omwille van de censuur op het internet en omdat u geen moslim meer bent. U beschikt over twee foto's genomen tijdens de betoging in Brussel.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag een weigeringsbeslissing nam omdat u niet aannemelijk had gemaakt daadwerkelijk interesse te hebben voor Hare Krishna en/of aanhanger van deze beweging te zijn. Door het afleggen van bedrieglijke verklaringen tijdens uw eerste asielaanvraag komt uw algemene geloofwaardigheid ernstig op de helling te staan.

Betreffende uw eenmalige deelname aan een manifestatie in België (die zou gestart zijn voor de Iraanse ambassade) dient vooreerst opgemerkt te worden dat u geen (begin van) bewijs neerlegde van uw aanwezigheid voor of in de buurt van de Iraans ambassade ten tijde van deze betoging. U beschikt immers enkel over twee foto's die werden genomen op het Schuman plein en u bent slechts op één van beide te zien (CGVS, p.2 en 5). Er kan trouwens geenszins uit afgeleid worden dat u daadwerkelijk deelnam. U staat immers niet tussen de betogers maar poseert op een afstand van de manifestatie. Bevreemdend is ook dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat u via een vriend in Iran, die veel kennissen heeft bij de autoriteiten en wiens naam u weigerde te noemen, vernomen hebt dat er een nieuw dossier tegen u werd geopend omdat de autoriteiten op de hoogte zijn van uw deelname en dat ze hier een foto van hebben (DVZ Verklaring, vraag 37). Toen u op het CGVS gevraagd werd of u beschikt over concrete aanwijzingen dat er een dossier tegen u hangende is antwoordde u echter ontkennend. Nadat u ermee werd geconfronteerd dat u op de DVZ andere verklaringen hierover aflegde antwoordde u dat uw vader werd meegenomen omwille van u en uw broer. U stelde ook dat u vermoedt dat uw vader iemand heeft betaald om te weten te komen of er een dossier is geopend. Toen u rechtstreeks geconfronteerd werd met het feit dat u op DVZ verklaarde zelf informatie te hebben ingewonnen via een vriend antwoordde u dat u uw vader meer vertrouwt dan iemand anders en dat uw broer misschien informatie kreeg van iemand anders (CGVS, p. 6 en 7). Dit zijn echter geen consistente verklaringen. Bovenstaande doet ernstige twijfels rijzen over uw daadwerkelijke deelname.

Maar, wat er ook van zij, er kan bezwaarlijk gesteld worden dat u omwille van deze kleinschalige activiteit in die mate in de kijker zou hebben gelopen dat u hierom bij terugkeer naar Iran een politiek profiel zouden aangemeten krijgen en het risico zouden lopen op vervolging of op ernstige schade. Zo bent u geen lid of sympathisant van een politieke oppositiepartij of beweging en hebt u buiten uw eventuele aanwezigheid op een manifestatie bijna vijf jaar geleden nooit andere politieke activiteiten gehad in België (CGVS, p. 5 en 6). Volledigheidshalve kan hier nog aan toegevoegd worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de Iraanse autoriteiten niet de middelen hebben om elke activiteit in het buitenland in het oog te houden. Er zijn ook weinig gevallen bekend van afgewezen asielzoekers die bij terugkeer naar Iran problemen gekend hebben.

Gelet op bovenstaande kan er dan ook geen enkele geloof gehecht worden aan uw bewering dat uw vader omwille van bovenstaande zou meegenomen zijn (CGVS, p. 2).

U verklaarde verder dat u in geval van terugkeer naar Iran vervolging vreest omdat u geen moslim meer bent (CGVS, p. 8). In het kader van uw eerste asielaanvraag legde u echter bedrieglijke verklaringen af over uw religieuze overtuiging. Toen u hier op werd gewezen bleef u echter vasthouden aan uw oorspronkelijke ongeloofwaardige verklaringen. U beweerde dat u toen het Krishna geloof aan het uitproberen was en hier nooit over heeft gelogen. Verder verduidelijkte u dat u bedoelt dat u de vrijheid wil om zelf uw godsdienst te kunnen kiezen en dat u misschien morgen zal beslissen om christen te worden (CGVS, p. 8). Gelet op uw eerdere bedrieglijke verklaringen over dit onderwerp en het feit dat nergens uit uw dossier blijkt dat u in België religieuze activiteiten zou ontplooid hebben of zich zou hebben beziggehouden met het christendom kan dit motief niet worden weerhouden. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat er een specifieke bewijslast is om iemand als "apostaat" te kunnen veroordelen. Het is vrij zelden in Iran voorgekomen dat een formele beschuldiging van afvalligheid werd uitgesproken, maar bedreigingen van een dergelijke beschuldiging zijn als drukkmiddel tijdens het proces geuit om bekeerlingen ertoe te dwingen om te verklaren dat ze spijt hadden en dat ze naar de islam wensten terug te keren.

U haalde ook aan dat het internet in Iran gecensureerd wordt en dat niet al het buitenlands nieuws op de televisie wordt uitgezonden. Dit is evenwel onvoldoende ernstig om gelijkgesteld te worden met een daadwerkelijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Wat betreft de e-mails die jullie zouden gestuurd hebben aan een vriend van uw broer, A. Z. (...), dient tot slot opgemerkt te worden dat u zich hieromtrent baseert op de verklaringen die afgelegd werden door uw broer H. (...). In het kader van zijn tweede asielaanvraag werd echter een weigeringsbeslissing genomen die voor wat betreft bovenstaande als volgt luidt:

"Vervolgens haalde u geen concrete feiten of elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat A. Z. (...) in Iran werd opgepakt omdat u hem in januari 2010 enkele keren linken naar VPN software doorstuurde. U bent immers niet op de hoogte van de reden van zijn arrestatie (CGVS, p.4). U stelde weliswaar dat u in die periode op de websites van de BBC en Voice of America had gelezen dat er personen in Iran voor dergelijke feiten waren opgepakt. In het bericht werden geen namen genoemd maar u meent dat A. (...) voor dezelfde feiten werd gearresteerd omdat hij ook VPN software gebruikte en goed was met computers (CGVS, p. 4 en 5). U voegde nog te dat u in die periode eveneens een mail kreeg van het internetbedrijf Yahoo waarin stond dat u uw wachtwoord moest veranderen omdat uw mailbox was gehackt, hetgeen volgens u aantoont dat A. (...) wel degelijk omwille van uw mails werd opgepakt (CGVS, p. 6). Dit zijn echter allemaal louter persoonlijke veronderstellingen. Bovendien dateren bovenvermelde feiten van vier jaar geleden en bent u ondertussen niet op de hoogte van het lot van A. (...). U weet immers niet of hij nog steeds wordt vastgehouden (CGVS, p. 5). Gevraagd waarom u hierover geen informatie had trachten te bekomen via vrienden of via het internet antwoordde u dat hij uw vriend was en dat jullie geen andere gemeenschappelijke vrienden hebben (CGVS, p. 5). Deze uitleg overtuigt echter niet. "

Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming naar aanleiding van de aan A. (...) gestuurde e-mails.

De informatie waarop deze beslissing gebaseerd is werd als bijlage aan uw administratieve dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van "het beginsel van behoorlijk bestuur".

2.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden rechtsbeginsel en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling wordt

geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Daar waar verzoekende partij de schending opwerpt van "*het beginsel van behoorlijk bestuur*" wijst de Raad erop dat de beginselen van behoorlijk bestuur een veelzijdig begrip is dat meerdere beginselen in zich houdt en het de Raad onmogelijk is, en het hem evenmin toekomt, uit de loutere bewoording "*beginsel van behoorlijk bestuur*" het bedoelde beginsel van behoorlijk bestuur te distilleren. Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk beginsel van behoorlijk bestuur zij zich met de loutere bewoording "*het beginsel van behoorlijk bestuur*" beroept zodat er, verwijzend naar de definitie van een middel zoals hoger gesteld, door de algemene verwijzing naar deze beginselen geen sprake is van een middel. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.2.2. Waar verzoekende partij wijst op een schending van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet merkt de Raad in eerste instantie op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing artikel 57/6, eerste lid van de vreemdelingenwet zou hebben geschonden daar deze wetsbepaling enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. Daarenboven toont verzoekende partij *in concreto* niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden. Het derde lid van dit artikel is op verzoekende partij niet van toepassing daar verzoekende partij geen onderdaan betreft van een lidstaat van de Europese Gemeenschappen of van een land dat partij is bij een toetredingsverdrag tot de Europese Unie dat nog niet in werking is getreden.

In de mate dat verzoekende partij bedoelt dat een schending voorligt van artikel 57/6, tweede lid van de vreemdelingenwet dat aan de verwerende partij de verplichting oplegt haar beslissingen met redenen te omkleden met vermelding van de omstandigheden van de zaak, wijst de Raad erop dat aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in de artikelen 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel dient dan ook vanuit dit oogpunt te worden onderzocht.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Verzoekende partij onderstreept in haar verzoekschrift dat zij het bestaan van persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk heeft gemaakt.

Verzoekende partij stelt vooreerst te hebben aangetoond dat zij daadwerkelijk interesse heeft voor Hare Krishna en dat zij aanhanger is van deze beweging. Zij heeft dan ook aangetoond dat verwerende partij zich in de weigeringsbeslissing in het kader van haar eerste asielaanvraag vergist heeft door te stellen dat verzoekende partij hieromtrent bedrieglijke verklaringen aflegde.

Verder stelt verzoekende partij dat zij betreffende haar eenmalige deelname aan een manifestatie in België wel degelijk een (begin van) bewijs heeft neergelegd van haar aanwezigheid voor of in de buurt van de Iraanse ambassade ten tijde van deze betoging. Immers beschikt zij over twee foto's die werden genomen op het Schumanplein, hetgeen aantoont dat verzoekende partij op de betoging was. Daarnaast blijkt volgens verzoekende partij dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat de Iraanse autoriteiten de middelen hebben om elke activiteit in het buitenland in het oog te houden. Er zijn bovendien ook gevallen bekend van afgewezen asielzoekers die bij terugkeer naar Iran problemen gekend hebben.

Betreffende haar voorgehouden vrees voor vervolging in Iran omdat zij geen moslim meer is, verwijst verzoekende partij naar de door haar gegeven verklaringen wanneer zij erop werd gewezen dat in het kader van haar eerste asielaanvraag door de commissaris-generaal werd geoordeeld dat verzoekende partij bedrieglijke verklaringen aflegde over haar religieuze overtuiging. Daarnaast merkt verzoekende partij op dat uit de beschikbare informatie blijkt dat er een specifieke bewijslast is om iemand als "apostaat" te kunnen veroordelen, maar dat het evenwel wel degelijk een bestaande praktijk is.

Ten slotte betoogt verzoekende partij nog dat het gegeven dat het internet in Iran gecensureerd wordt en dat niet al het buitenlands nieuws op de televisie wordt uitgezonden, wel degelijk voldoende ernstig is om gelijkgesteld te worden met een daadwerkelijke vervolging in de zin van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

2.2.4.2. De Raad stelt vast dat bovenstaand verweer neerkomt op het herhalen en bevestigen van de reeds door verwerende partij beoordeelde verklaringen, het louter vasthouden aan de voorgehouden vrees voor vervolging en het tegenspreken van de motieven van de bestreden beslissing – middels het letterlijk weergeven van delen van de motivering uit de bestreden beslissing waarbij louter negaties worden weggelaten of toegevoegd – en de daaruit afgeleide conclusie dat verzoekende partij niet aantoont dat zij op heden een gegronde vrees voor vervolging koestert vanwege haar autoriteiten. Het spreekt voor zich dat een dergelijke argumentatie niet van aard is om de verschillende motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen. Hiertoe dienen immers concrete argumenten te worden aangevoerd, alwaar verzoekende partij op bovenstaande wijze duidelijk in gebreke blijft. De Raad stelt bijgevolg vast dat verzoekende partij niet alsnog aantoont dat zij bij terugkeer naar Iran een vrees voor vervolging koestert of dat zij er een reëel risico loopt om ernstige schade te lijden. Om die reden kan haar noch de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet worden toegekend.

2.2.5. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT